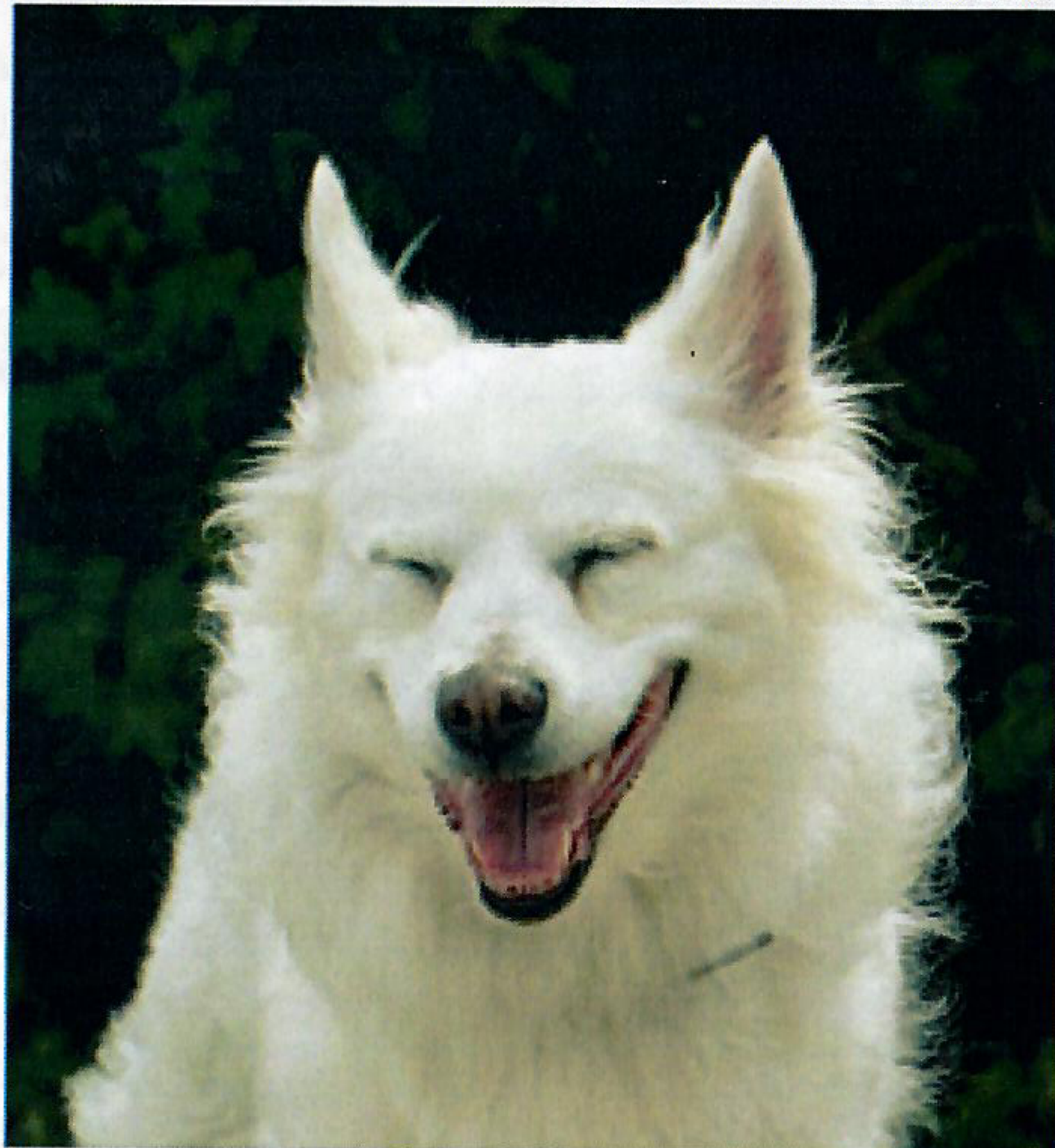

Selskabet for Dansk Spids

21. Årgang Nr. 2

September 2013

HUSK! Mønstring 2013

Gilleleje 28/9 og Herning 2/11

X 135 Anett (Daisy)

STORT TILLYKKE – 17 år

X 135 Anett (Daisy) blev den 12.aug. 17 år og er sin alder i betragtning i fin stand. Hun kan ikke høre, går lidt langsom når vi går ture - men er glad når vi møder andre hunde som hun kender og viser det. Hun har tabt sig lidt, ca.3 kg, men er ellers i fin form hopper og ned fra sofa og også ind i bilen.

Venlig hilsen

Knud Erik Eliasson

TILLYKKE

Dansk – Svensk – Norsk – Nordisk CHAMPION

DKX-REG 10407/2010 Spitha's Angielina (Baby)

Opdrætter: Susanne Kringelum Kennel Spitha

Ejer: Josefine Sandby / Birgitte Meiling Andrup

(Mosaikbaggrunden er venligst udlånt af ODORICOSTUDIO)

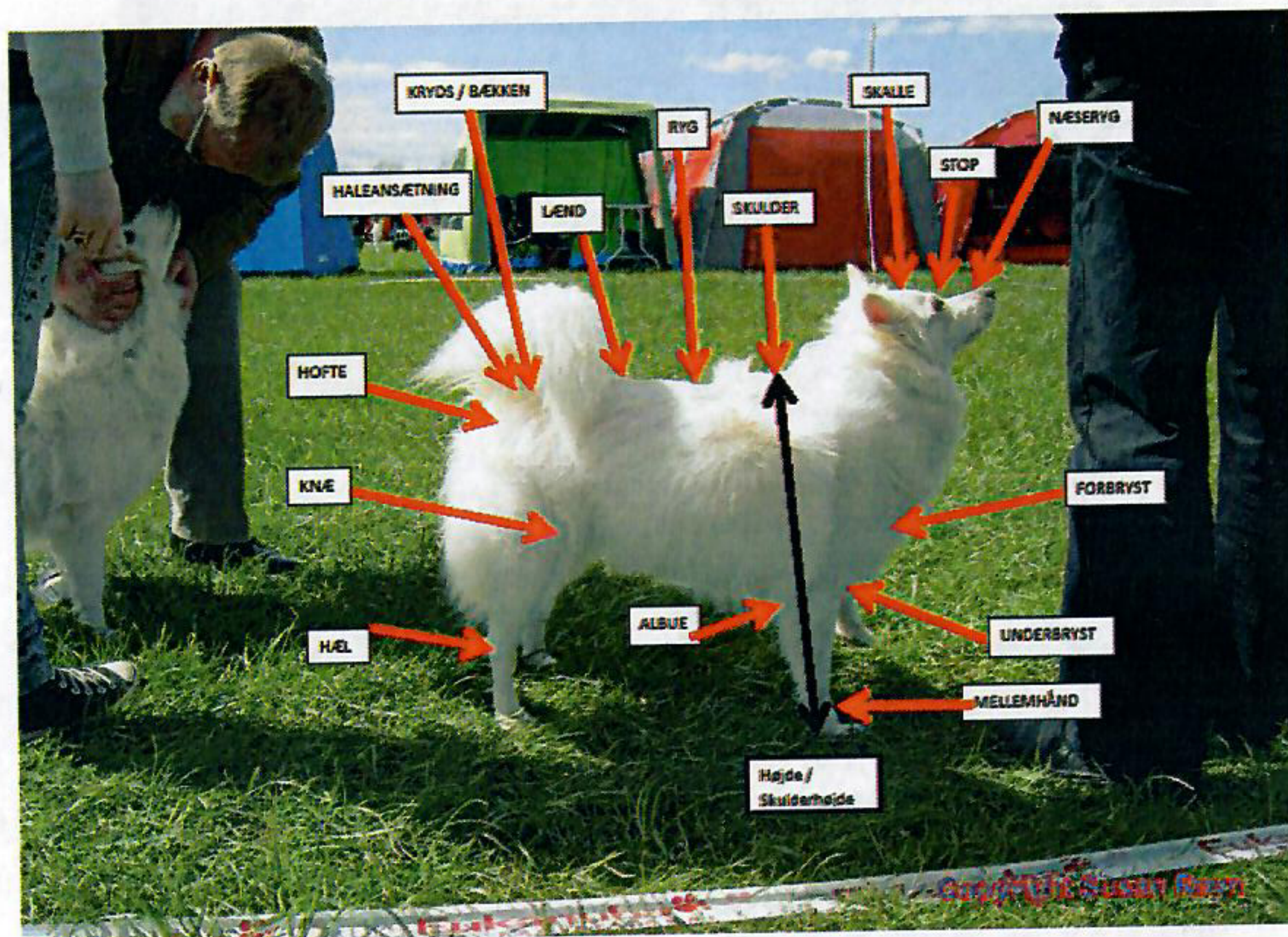
TILLYKKE - Dansk Champion

DKX-REG 03910/2011 Gamle Danere's Persille

Opdrætter og Ejer: *Susan Larsen Ravn, Kennel Gamle Danere*

Mønstring 2013

Når en hund mønstres kigger dommeren på hele hunden, ser den i trav og stående. Hunden måles og dommeren mærker hunden igennem.

Pelsstruktur – opbygning - udtryk og opførsel. Alt skrives ned og bruges senere når en eventuel parring kommer på tale.

Dansk Spids er en – antalsmæssig - meget lille race som er under rekonstruktion og derfor er det ekstra vigtigt at alle hundene bliver bedømt.

Det er jo den næste generation af Danske Spidser og derfor er det vigtigt at se om avlsmålene holder.

Hundene bliver indkaldt til mønstringen når de er ca. 1 år og igen når de er 2 år.

Gilleleje 28. september

Herning 2. november

Karensminde 2013

BIR Buller og BIM Spitha Soffi (Malou)

Tillykke til ejer og opdrættere

Livet med en syg hund – Hvor går grænsen?

Jeg har valgt at dele disse oplevelser med Selskab for Dansk Spids, fordi jeg tænker at nogen måske kan have glæde af at læse det. At have en hund som ofte er syg eller har kroniske sygdomme er hårdt. Ikke kun for pengepungen og for tidsbudgettet. Der er også en hel del etik forbundet med det. Som hundeejer har vi ansvar for at vurdere, hvornår vores hund har fået nok af livet og bør gives fred. Men hvor går grænsen? Hvornår er det ikke længere et værdigt hundeliv?

Præcis det spørgsmål har min mand og jeg stået med så utroligt mange gange. Vores hund, Cosmo, har været meget syg igennem i sit korte liv før vi træf den tunge beslutning om at aflive ham i en alder af kun 3 år og 7 måneder. Vi har erfaret, at det er vældig svært at vurdere, hvornår nok er nok. Det er svært at være objektiv når man elsker sin hund, og man i jagten på at give sin hund det bedste, bliver klemt inde mellem hvad man selv ønsker og har behov for og hvad der er bedst for hunden.

Jeg har her forsøgt at belyse, hvordan en masse små sygdomme helt fra start er kommet snigende for til sidst at hobe sig op og få bægeret til at flyde over.

8 uger og klar til afhentning. Opdrætterfamilien var nogle rigtig søde mennesker som gjorde alt for, at både hundemor og hendes fire hvalpe havde det godt. Hvalpene voksede op i deres stue og kom i haven flere gange om dagen. De har gjort et rigtig godt stykke arbejde. Da jeg fik Cosmo hjem, var han en forholdsvis rolig, nem og udadvendt hvalp.

Vi startede til hvalpetræning da Cosmo var 10 uger gammel, og han sugede al læring til sig. Han var blandt de hurtigste på hvalpeholdet til at lære alt det nye. Selvfølgelig var vi meget stolte af vores lille uldtot!

Men det skulle vise sig at vores dejlige hund havde en masse dyrlægebesøg i vente.

10 uger gammel – begyndte han at kaste op og få tynd mave. Vi tog ham til dyrlægen, som gav ham noget kvalmestillende og anbefalede at vi skiftede foder. Vi tog afføringsprøver som dyrlægen undersøgte for orm. Prøverne var negative. Vi prøvede nærmest alle typer tørfoder til Cosmo, men enten blev han dårlig af det efter noget tid, eller også nægtede han at spise det. Endelig, efter en måned fandt vi frem til noget foder, som Cosmo både kunne lide og tåle. Det er så det foder han har fået lige siden. Indimellem har han kunnet få rester fra vores aftensmad uden der har været problemer, og han kunne også spise Dentastix, som han elskede.

12 uger gammel fik han øjenbetændelse. Det er bestemt ikke usædvanligt for en hvalp. Vi dryppede øjne i godt en uges tid, og så var det væk... troede vi. Få dage efter vi stoppede med at dryppe, så kom det igen. Så måtte vi få nye øjendråber til ham, og sådan kørte det i 6 uger med nærmest konstant øjenbetændelse. Cosmo fik foretaget et blinkhindeskrab, hvorefter øjenbetændelsen forsvandt.

Da Cosmo var 5 måneder gammel fik han pludselig over 40 i feber og blev virkelig sløv. Igen måtte vi til dyrlægen, som konstaterede, at han havde lungebetændelse. Han fik penicillin, som det viste sig han ikke kunne tåle. Han blev rigtig dårlig af det og kunne knapt nok rejse sig op. Så måtte vi hente en anden type penicillin, som heldigvis virkede ret hurtigt. Men feberen kom igen kun få dage efter vi stoppede penicillinkuren. Igen til dyrlægen som gav Cosmo en tredje type penicillin. Vi blev bedt om at samle afføringsprøver så dyrlægen kunne undersøge for hjerte – og lungeorm. Det viste sig, at Cosmo havde fået hjerteorm, en form for orm som kun er fundet på Sjælland. Dyrlægen mente, at hjerteormen kunne være ophavsmand til den tidligere lungebetændelse, da hjerteorm også angriber bronkierne.

Så gik der næsten to måneder uden dyrlægen skulle kontaktes. Men så løb hans ører med en tjæreagtig sort, klistret substans. Det lugtede forfærdeligt. Igen måtte vi til dyrlægen, som konstaterede at han havde øremider. Han fik noget creme med hjem som vi skulle smøre hans ører med.

Ca. 9 måneder gammel begyndte Cosmo så at skure ansigtet hen ad sofaerne, som om der var noget, der generede ham. Jeg undersøgte ham, og opdagede at han læber var svulmet op, og huden skallede af. Jeg kørte ham til dyrlægen. Det viste sig, at han havde stafylokokker, som er en bakterie der kan slå sig ned i huden. Det kan være nærmest umuligt at slippe af med igen, og det har vi da også mærket en del til. Det tog et par måneder før det gik væk, og det er vendt tilbage et par gange om året hvor behandling måtte genoptages. Det behandles med prednisolon (binyrebarkhormon på pille form) og en gel man smører på det angrebne område.

I foråret 2011 fik Cosmo - på trods af brug af Frontline - et skovflåtbid, som voksede og var rødt. Dyrlægen valgte at give penicillin med det samme, og det forsvandt hurtigt igen. Lidt senere på foråret, før han pludselig ind i et krat efter en kat. Da han kom ud derfra igen, var hans ene øje lukket. Så måtte jeg til dyrlægen med ham. Som frygtet havde han da også fået en ridse i hornhinden som skulle behandles.

En sommerdag gik Morten ud på græsplænen for at lege med Cosmo. Jeg sad inde i stuen da jeg pludselig kunne høre Cosmo hyle og skrigе noget så frygteligt. Jeg løber ud til dem og så Cosmo komme haltende hen imod mig. Morten forklarede at han havde kastet bolden op ad en skråning med højt græs på, og da Cosmo løb efter bolden, væltede han pludselig rundt og skreg i smerte. Vi blev enige om, at han nok var blevet stukket af en hveps eller lignende. Kort tid efter støttede han igen på alle fire ben.

Men næste dag da Cosmo skulle lege med naboens hund, så skete det igen. Så ringede jeg til dyrlægen og fik en akut tid. Dyrlægen undersøgte Cosmo, og fandt frem til, at Cosmos ene knæskal var løs. Jeg fik smertestillende med hjem til Cosmo, og senere blev han opereret på Faxe Dyrehospital. På dyrehospitalet konstaterede de, at Cosmo havde fået en sportsskade.

Efter den omgang fulgte 3 uger hvor Cosmo skulle holdes helt i ro efterfulgt af yderligere 3 uger hvor han kun måtte få korte gåture og ingen leg. Det var virkelig en hård tid for os alle 3. Cosmo havde stadig brug for at bevæge sig, men han måtte ikke. Det gjorde ondt i os at se Cosmo på den måde. Vi havde fået hund for at give hunden et behageligt og aktivt liv. Det var i denne tid vi første gang begyndte at snakke om, hvor langt vi skulle lade det gå, før Cosmo var bedre tjent med at få fred.

Flere gange gik der betændelse i operationssåret selvom vi synes vi gjorde alt for, at såret skulle få ro.

Der gik ca. ½ år før Cosmo begyndte at kunne lege som før med andre hunde. Selv efter det halve år var vi nervøse når han skulle lege, og vi prøvede at begrænse legetiden. Vi var bange for, at Cosmo pludselig stak i et hyl og han skulle gennem en operation igen. Samtidig syntes vi, at det bør være en del af enhver hunds liv at have samvær med andre hunde.

I januar 2012 begyndte Cosmo at blive sløv, han hostede og nyste men havde ingen feber. Det viste sig, at også hunde kan blive forkølede. Eneste kur var, at holde ham i ro, holde ham varm og sørge for, at han fik rigeligt at drikke. Der gik en uges tid, og så var han frisk igen.

I april måned 2012 begyndte Cosmo at gå mærkeligt på sit opererede ben - den ene af klammerne, som holdt hans nye sene i knæet fast, var knækket, og den sad så og gnavede indeni benet. Cosmo kom i fuld narkose, og dyrlægen fik fjernet klammen. Igen skulle

Cosmo holdes i ro i 2-3 uger. Vi fik også at vide, at klammen havde skabt noget irritation inde i knæet, så Cosmo skulle starte på behandling med Metacam, som gives mod gigt eller andre ledsmerter.

I første omgang var behandlingen med Metacam akut, dvs. den skulle gives for en periode indtil irritationen var gået væk. Men desværre viste det sig, at irritationen vendte tilbage, når behandlingen stoppede, så vi måtte fortsætte med Metacam. Det betød altså at Cosmo skulle have Metacam resten af sine dage, for ikke at have smerter i sit knæ.

Vi kunne se, at selvom han fik sin Metacam, så var han ikke den samme hund som før. Han ville stadig meget gerne hilse på andre hunde, men hvis de blev for legesyge, så gemte han sig mellem vores fødder.

Vi valgte på det tidspunkt at give medicinen tid til at virke. Vi tænkte, at det jo godt kunne være, at vi kunne opnå fremskridt, så vi ville give det en chance. Vi var jo også så glade for Cosmo, og når sandheden skal frem, så var vi nok ikke klar til at skulle aflive ham. Han kunne jo godt få et godt hundeliv, selvom han havde ondt i sit knæ, tænkte vi. Han var bare sådan en dejlig hund, og livsglæden lyste stadig ud af ham.

Vi gik kun korte gåture på 15-20 minutter ad gangen. Jeg vil egentlig sige, at det hurtigt blev en vane, at det var sådan vi havde hund. Vi var dog bevidste om, at han for ikke ret længe siden kunne meget mere, og at han nok aldrig kom til at kunne alt det igen.

I april 2013 begyndte Cosmo at virke sløv. Han havde ingen andre symptomer, han var bare sløv. Det var nogle meget varme dage med op til 25 grader, så vi tænkte det var varmen. Men så d. 19. april hostede han store klatter slim op fra lungerne. Han havde ingen feber. Jeg tog ham til dyrlægen, som undersøgte ham og tog blodprøver. Blodprøverne viste, at Cosmo havde en betændelsestilstand i kroppen, men han kunne ikke finde ud af, hvor det var.

Desværre fik Cosmo det meget værre hen over weekenden, og vi måtte benytte dyrlægevagten. Cosmo hostede nu blod op og havde 39,5 i feber. Dyrlægevagten tog røntgenbilleder af Cosmo, og det var tydeligt, at Cosmos bronkier var forstørrede. Han havde bronkitis. Men bronkitis er en følgesygdom som kun kan helbredes hvis man kender årsagen. Igen kunne årsagen være lungeorm. Vi fik binyrebarkhormon og en ormekur med hjem fra dyrlægevagten.

Afføringsprøverne viste ingen tegn på orm. Men som dyrlægen sagde, så kunne det godt være orm, selvom der ikke var fundet noget i afføringen.

Medicinen virkede tilsyneladende. Cosmo slap af med sin feber og lavede op igen efter få dage med ormekur, penicillin og binyrebarkhormon. Efter en uge kom Cosmo til kontrol hos dyrlægen, som kunne konstatere, at tegnene på infektion var væk. Dog nævnte han, at

bronkitis ofte vender tilbage igen og igen hos hunde, da bronkierne og lungerne ofte har taget skade. Det viste sig desværre, at han fik ret!

Der gik kun en måneds tid efter han var kommet af medicinen, før symptomerne kom tilbage. D. 10. juni 2013 begyndte Cosmo igen at hoste blod op og han fik feber. Denne gang gik det meget hurtigt ned ad bakke. Han fik penicillin med det samme, men 3 dage efter var der stadig ingen forbedring. Tværtimod var han holdt op med at spise og drikke, og han havde ingen motivation til at gå tur eller lege. Han fik en akut tid hos dyrlægen, som undersøgte ham grundigt. Da dyrlægen trykkede ham i lysken og på maven hylede han op og skød ryg. Dyrlægen sagde, at det kunne være betændelse i bugspytkirtlen, og han tog nogle blodprøver, som ville vise om det var det. Han gav ham en sprøjte med binyrebarkhormon. Vi fik også prednisolon med hjem. Allerede da vi kom hjem igen, var han mere sig selv og begyndte at spise og drikke.

Dagen efter ringede dyrlægen og sagde, at blodprøven ikke viste at der skulle være noget galt med bugspytkirtlen, men at han havde en infektion et sted. Cosmo havde det meget bedre, men taget i betragtning at han havde været på penicillin i 4 dage, var fremgangen beskeden. Det var blevet fredag, og min mand og jeg sad længe og snakkede om, hvorvidt Cosmo ville opnå igen at få et værdigt liv.

Vi havde flere gange spurgt vores dyrlæge om Cosmo ville have bedst af, at få fred, men han kom aldrig med noget svar. Han sagde bare, at det var svært at sige, om Cosmo ville komme sig helt. Han kunne jo ikke finde ude af, hvad Cosmo fejlede. Vi opfatter i dag hans tilbageholdenhed som om, at han ikke ønskede at være den, der påvirkede os til at træffe den triste beslutning. Mortens far, Gorm er dyrlæge med speciale i grise. Han har fulgt os og Cosmo på sidelinjen gennem hele forløbet, og vi bad ham ringe og snakke med vores dyrlæge om Cosmos fremtidsudsigter.

Vi vidste et eller andet sted godt, hvor det hele bar hen ad, men vi ville være sikre på, at vi traf den rette beslutning på Cosmos vegne. Gorm ringede til os efter samtalen med dyrlægen, og gav os den besked, som vi havde både ventet og frygtet. Dyrlægen havde sagt, at Cosmos fremtidsudsigter ikke var gode efter hans vurdering.

Fredag eftermiddag d. 14. juni omkring kl. 16 ringede Morten til dyrlægen og fik in tid til aflivning af Cosmo den efterfølgende mandag. Cosmo havde det rimelig godt på det tidspunkt på grund af medicinen, så vi ønskede at bruge weekenden på, at tage ordentligt afsked med Cosmo.

Det var den hårdeste weekend vi nogensinde har haft! Al fokus lå på Cosmo og det han allerbedst kunne lide. Lørdag tog vi til Marbæk Strandpark hvor Cosmo i sit eget tempo kunne lege i vandet og løbe i det høje græs på marken. Søndag gik vi hans ynglings ture i nærområdet hvor vi bor og slappede af hjemme. Mandag morgen legede han med sin

bedste ven, nabohunden Dixie som han har kendt fra de begge var hvalpe. På vej til dyrlægen stoppede vi ved skoven hvor vi gik en kort morgentur og satte os og nød det gode vejr. Cosmo fik rigtig mange knus, kys og kram.

Det var tydeligt at se på ham, at han var træt og syg. Lige til det sidste var han en glad hund, men han var ikke længere rask. Den mandag morgen d. 17. juni hvor Cosmo fyldte præcis 3 år og 7 måneder, var vi slet ikke længere i tvivl. Vi havde truffet den rette beslutning. Cosmo fortjente at få endeligt fred. Vi havde haft en rigtig god weekend sammen med Cosmo, hvor vi havde gjort alt det, vi vidste, han elskede. Det havde været hårdt, for vi vidste udmærket godt, at det var hans sidste tur på stranden, hans sidste gåtur rundt om mosen, hans sidste tur i skoven... vi vidste hvor det bar hen. Men det var for os en smuk måde at tage afsked på.

Da vi kom til dyrlægen kom en sygeplejerske med det samme og tog imod os. Vi blev stille vist ind i en tom konsultation hvor vi kunne sidde og vente. Vi blev budt på vand alle tre. Cosmo fik nogle poser med godbidder vi kunne give ham. Jeg satte mig på gulvet sammen med Cosmo og kælede ham mens han åd løs af godbidderne.

Klokken 12 kom dyrlægen ind. Vi blev roligt informeret om, hvordan det ville foregå. Først fik Cosmo en sprøjte med sovemedicin. Der gik få minutter før Cosmo begyndte at blive sløv. Jeg sad stadig på gulvet og fodrede ham med godbidder. På et tidspunkt blev Cosmo nervøs og kravlede sløvt hen imod mig. Jeg hjalp ham op på mit skød hvor han lagde sig helt slapt med hovedet oppe på min ene arm.

Han faldt i søvn mens jeg nussede ham og snakkede stille til ham. Så kom dyrlægen med den sidste sprøjte som indeholdte aflivningsserummet. Det hele foregik helt stille og roligt. Cosmo fik lov at sove ind i mine arme. Med et stetoskop konstateredes det, at hjertet var holdt op med at slå, og Cosmo var død. Dyrlægen sagde, at det var normalt, at efter hjertet er holdt op med at slå, kan hunden pludselig komme med et spjæt eller en kraftig udånding. Morten og jeg fik lov at sidde i konsultationen alene med Cosmo i ca. 10 minutter. Vi græd og nussede Cosmo sammen.

Jeg ville have troet at det ville være lidt uhyggeligt at sidde og nusse sin døde hund. Det var det egentlig ikke. Den måde det hele foregik på – stille og roligt – gjorde, at der var noget smukt ved det. Jeg husker, at Morten sagde til mig, at det da var en meget mere værdig måde at gå bort på, end det de fleste mennesker udsættes for. Det giver jeg ham ret i!

Når jeg nu tænker tilbage på hvad det egentlig var, der gjorde udslaget, er det stadig svært at svare på. Mit bud er, at det til sidst gjorde alt for ondt at se Cosmo have det skidt. Vi havde ønsket os en hund som kunne løbe og lege med andre hunde og gå lange ture i skoven og på stranden. Men jeg synes stadig det er svært at svare på, hvor grænsen går. Måske var det faktummet, at udsigten til at få en helt rask hund ud af Cosmo var ret lille. Det kunne vi ikke bære at tænke på. Men man kan jo aldrig kende fremtiden, så det vil altid være en vurderingssag. Det er ét af de helt store ansvar vi bliver pålagt som hundeejere, at vurdere netop dette.

Det var en hård oplevelse at skulle aflive Cosmo. Men fordi vi havde hele weekenden til at tage afsked med ham og forberede os på det, så var det faktisk en lettelse da det endelig var overstået. Cosmo fik endelig fred. Aldrig mere skal han være syg eller have ondt! Vi savner ham begge to så det gør helt ondt i brystet, når vi tænker på ham, men vi ved, at vi gjorde det, som var bedst for Cosmo, og vi har det godt med vores beslutning.

Selskabet for Dansk Spids.

Formand: Marianne Jensen

Tlf. 2736 2191 mjhashfan@gmail.com

Kasserer: Allan Jensen

4041 8344 friberg@jensen.mail.dk

Sekretær; Susan Larsen Ravn

2175 0612 danskspids@gamledanere.dk

www.danskspids.dk

Praktiske oplysninger!

Billeder af Dansk Spids-hunde som må bruges i bladet og på hjemmesiden ønskes.

Vi vil fortsat gerne have billeder af hundene - og gerne i en høj opløsning.

Billederne kan sendes til danskspids@gamledanere.dk

Efterlysning: Et medlem som kan noget med opsætning og layout. Vi vil gerne have hjælp og inspiration til vores PR materiale.

Vil du gerne have hvalpe på din tæve, så kontakt Marianne Jensen i god tid før løbetiden.

Dansk Spids Kalender 2013

Kalenderen bliver løbende opdateret på www.danskspids.dk

21.-22. september International udstilling Ballerup (KBHV)

28. september MØNSTRING Gilleleje

2. november MØNSTRING Herning

2. november International udstilling Herning,

3. november International udstilling Herning, (DKVsøndag)

Spidsbordtræning – spidsdagen 2013.